

PATARANIA II

HELENA SINERVO

PRINSSI AHAVA

ja valtaistuimen salaisuus

HELENA SINERVO

PRINSSI
AHAVA

ja valtaistuimen salaisuus

PATARANIA II

TEKIJÄ KIITTÄÄ VALTION KIRJALLISUUSTOIMIKUNTA
SAAMASTAAN TUESTA.

© HELENA SINERVO 2013
ISBN 978-951-0-39921-7
PAINETTU EU:SSA

HERÄTYS USVAN KESKELLÄ

Prinssi Ahava havahtuu outoon tuntemukseen, kuin karhea ja kostea kieli lipoisi hänen suupieliään ja silmäluomiaan. Kuin niitä olisi monta, kaikki yhtä kosteita ja karheita.

– Riittää jo, hän hätistää kielet pois varmana siitä, että niitä sittenkin on vain yksi ja että ainutlaatuinen ja arvokas lihas kuuluu kenellepä muulle kuin Possu Timangille, joka aina nuolee kaikkea vähänkin ruualta haiskahtavaa, kuten kastikepisaroita toisten rinnoksilta.

Sitten hän avaa silmät ja näkee valkoisen kuonon ja mustan kuononpään, ystävällisen mutta huolestuneen katseen, toisen yhtä valkoisen kuonon ja yhtä ystävällisen katseen, kolmannen ja neljännen, viidennen, kuudennen ja seitsemännen. Hän näkee kokonaisen joukon valkoisia kuonoja, jotka haukahtelevat toinen toisensa jälkeen iloisina tästä vihdoinkin tapahtuneesta virkoamisesta.

– Hei ystävät! Prinssi huudahtaa. – Te kaksi näköjään selvisitte Ikuisuuden Virrasta ehjin nahoin!

Lauma on tosiaan löytänyt kaksi puuttuvaa jäsentään, ja nyt koiria on taas seitsemän. Prinssi Ahavaa värisyttää kun hän muistaa kolmipäisen pedon, joka oli vartioinut Funuxin virran rannalla Eikkaisissa ja hönkinyt myrkyllistä kaasua. Toinen sen kanssa kuohuihin pudonnut koira ontuu vasenta takajalkaa ja toiselta on raadeltu oikea korva lähes tyveä myöten.

Hän kaivaa reppua, joka on yhtä märkä kuin hänen vaatteensa. Hän vetää esiin kynäkoteloa muistuttavan, Caramellan pakkaaman lääkelaukun. Siellä on desinfioivaa voidetta, punaista ja tahrivaa kuin veri, ja hän puhdistaa sillä koirien haavat. Ne antavat pojan hoitaa tulehtuneita ja kipeitä puremajälkiä.

– Älkää repikö näitä pois, poika käskee ja sitoo haavat joustavalla, vihreällä siteellä, joka takertuu mainiosti paikoilleen raadeltuun tassuun ja korvaan.

– Mutta missä minä olen? Ja mitä oikein on tapahtunut? Prinssi Ahava ihmettelee ääneen ja yrittää kietoa untuvatakkia tiukemmin ylleen. Se on ainoa kuivantuntuinen vaatekappale mitä hänellä on, tosin vettä siitäkin valuu ja kaulukset ovat repaleiset ja kuolaiset kuin koirat olisivat järsineet niitä puruluina.

Joka puolella on usvaa, yllä, alla ja sivuilla, kahta askelta ei eteensä näe. Sen verran ympäristöä voi hahmottaa, että suonreuna ja järvi ovat askeleen päässä oikealla.

Ja päätä särkee, päässä on kuhmu, ruhje, josta on valunut tahmeaa nestettä. Prinssi tunnustelee sitä ja nuolaisee punertavaksi muuttunutta sormenpäätänsä.

Verta. Miksi ihmeessä?

Olen kai saanut iskun päähäni.

Mutta miten? Ja missä kaikki ystäväni ovat?

Prinssi Ahava muistaa äkkiä Sielunpimeyden Mahtiriipuksen ja tunnustelee oikeaa taskuaan. Siellähän sen pitäisi olla.

Tasku on aivan tyhjä. Ei yhtä ainutta taikariipuksen kiveä. Kankaan saumoista tarttuu kynsien alle joitakin valkoisia kiteitä, ja taas hän nuolaisee.

Suolaa. Taskussani on vain jokunen suolakide.

Minne riipus on hävinnyt?

Riipuksen väärennös – se jonka kiveen fraktuuralla ja peilikirjoituksella kaiverretulla loitsulla oli jokin tärkeä tehtävä, vaikka Prinssi Ahava ei kuolemakseenkaan muista mikä – roikkuu hänen kaulassaan puseron alla.

Poika ei pysty kursimaan kokoon tarinaa Sielunpimeyden Mahtiriipuksen häviämisestä eikä tapahtumista, joiden aikana hän on ilmeisesti saanut iskun päähänsä ja menettänyt tajuntansa.

Ja pudonnut järveen tai jokeen!

Niin sen on täytynyt tapahtua.

Koirat ovat pelastaneet minut!

Prinssi Ahava rapsuttelee lempeästi katselevia, viisaita ja rohkeita eläimiä leuan alta ja rinnasta, juttelee niille rauhoittavasti.

Jos te kerran olette pelastaneet minut, on minun täytynyt olla vaarassa.

Pelon puistatukset vapisuttavat pojan jäntevää ruu-

mista ja hän tähyilee ympärilleen. Hän nousee ylös ja horjahdellessaan eteenpäin pitkin suonreunaa hän muistaa yhtäkkiä sen minne on matkalla:

Kiirastulten kurun luostariin! Minun on löydettävä Kuningatar Esther!

Kompassi on kai yhä tallella.

Hän löytää neliskanttisen, läpinäkyvän muoviesineen takkinsa rintataskusta. Sen keskellä on ympyrä, jonka kehällä heilahtelee punainen nuoli. Vähitellen se asettuu osoittamaan kohti pohjoista. Poika suuntaa 45° itään ja lähtee varovasti askel kerrallaan liikkeelle.

Mistä minä tiedän, että on mentävä koilliseen?

Usvastanian järviylänkö. Minähän lähdin taivalta-
maan kohti Koplaa. Niin! Kolme päivää sitten. Vai onko siitä jo kauemmin?

Prinssi Ahava kurtistaa otsaa, mutta sitä mitä on tapahtunut peittää yhtä sakea sumu kuin tätä soistunutta järviseutua hänen ympärillään.

Usvastaniassa kaiken kuuluukin olla usvan peitossa, Prinssi tietää. Siitä paikka on saanut nimensä. Kun kätensä ojentaa, sormenpäät hukkuvat pilveen, vuorten kostean laahukseen.

Hankalaa, poika miettii, kun ei näy mitään mitä kohti kulkea. Mitään ei näy, mutta vuorten kivettynyt ja painava läsnäolo tuntuu.

Ja Kiirastulten kurun luostari sijaitsee täältä koilliseen.

Toivottavasti poikaparan muisti palaa ennen pitkää kokonaan! Kunpa ystävät olisivat hänen kanssaan nyt, kunpa hänellä olisi seuranaan edes Possu Timangi, muuan arpinen pikku saparo, josta pidellä kiinni! Mutta Prinssin on mentävä yksin ja löydettävä Kuningatar Esther, sillä heillä kahdella on varmasti asiaa toisilleen.

Mitä minä horisen?

Eihän kukaan seitsemän suuren koiran kanssa vaeltava ole yksin.

Ne seuraavat iloisina hänen jokaista askeltaan häntä letkeästi heiluen, niitä ei usva haittaa. Mutta kun poika kävelee kohti koillista ja koirat vähitellen tajuavat sen, ne alkavat vikistä ja niiden häntä painuu koipien väliin. Ne haluaisivat kulkea täsmälleen päinvastaiseen suuntaan ja yrittävät viestittää, ettei yksikään jolla on edes hieman järkeä päässä kulje vapaaehtoisesti kohti Eikkaisia.

Vai onko siellä jotakin muuta pelottavaa?

Höpsöt koirat, Prinssi Ahava ajattelee.

Lopulta ne kieltäytyvät jatkamasta eteenpäin, ja hänen on erottava ystävistään, joiden surulliset silmät jäävät pian sumuverhon taakse.

Odotellessamme usvan hälvenemistä Sinä, lukijani, saat tietää mitä kertomuksemme ensimmäisen osan lopun ja toisen osan alun välissä on tapahtunut.

2.

LÄKSIÄISET KASSUN LUONA

Neljä päivää edellä kerrottua aikaisemmin Prinssi Ahava seurueineen istui pöydän ääressä sokean Kalevi "Kassu" Neuvosen kodikkaassa tuvassa Taivaan tilalla Taivasjärven rannalla. Kassu oli valmistanut läksiäisaterian ja koristeli nyt jälkiruokakulhoihin asettelemiaan mesimarja-sorbettipalloja mintunlehdillä ja suklaakastikeviiruilla. Viisas variksemme Hodari oli vielä keskittynyt edelliseen ruokalajiin ja nokki mehevää leipäjuustonviipaletta lakkahillon kera. Kaiken kokenut karvakulu kollimme Jakke Viilee roikotti uunissa kypsennettyä siikaa pyrstöstä ja haukkasi siitä pään herkullisine poskilihoineen. Se ei koskenut peruna- ja tomaatinlohkoihin saati siitakkeenlakkeihin ja timjaminoksiin, kalan vatsaan tungettuun täytteeseen. Possu Timangi tarjoutui vaihtamaan oman siikansa Jaken perunoihin, ne olivat sen mielestä herkullisempia kuin ruotoiset eväkkäät ja pyrstökkäät. Hassun Hovirunoilijan mieleen pulpahti taas kerran lause "ei pidä heittää helmiä sioille". Sitten hän ajatteli,

että nyt oli paras tyytyä kohottelemaan kulmakarvojaan.

– On paras totella orvaksiaan ja ohitella makuarvojaan, hän määkäisi ääneen.

– Jaa että mitä? Eikkaisten asukas Luulakeija kysyi ja nuoleskeli kalanruotoa ovelasti luimuillen.

– Ei mitään sinulle.

– Muista olla kohtelias Luulakeijalle, Prinssi Ahava huomautti lusikoidessaan Kassun hauduttamaa ohrapuuroa maidon ja voisilmän kera. – Se ei maksa mitään.

– Selvä pyy, niin selvä kuin olla ja voi. Niin olla voi sun Elvis ja Pyy.

– Ystävällämme Hassulla Hovirunoilijalla taitaa olla automaattivaihte höpinää ja höppänöintiä varten, niin vaivatta ja ikään kuin itsestään se näyttää tulevan? Kassu ihmetteli.

– Vai ”höpinää ja höppänöintiä”? Anna mun kaikki kestää! Äikes tikki, kamun nanna.

– Mutta kertokaa nyt edes jotakin siitä matkastanne Eikkaisiin! Kassu pyysi.

– Johan me kerroimme, miten Paha-Eikka tenttasi vieraitaan ja Timangilla taisi tulla kakat housuun, Hassu Hovirunoilija kiusoitteli vieressään istuvaa possua.

– Suun takahoukka, runoilija jatkoi.

– Ei vessajuttuja ruokapöydässä, Prinssi Ahava ojensi pukkia. – Mikä sinun on, kun et osaa tänään käyttäytyä?

– Eikkaisten-matkalta? Timangi innostui kuin ei olisi huomannutkaan naljailua. – Sehän se siellä kaiken a ja o

oli, ehdottomasti, etten sanoisi koko retken huippukohta! Reitti eteishallista syvemmälle Eikka Ihanpimeen valtakunnansaleihin oli suljettu suurensuurella kivipaadella. Kuvitelkaa! Koko matka oli tyysätä siihen. Kivi ei hievah-tanutkaan ennen kuin lausuin sen loitsun.

– Minkä loitsun? Luulakeija kysyi viekas hymyntapai-nen siinä kohdassa, missä huulet olivat kerran olleet.

Ennen kuin kukaan ehti varoittaa, tai edes tajuta että nyt pitäisi varoa, Timangi lopotti Sielunpimeyden Mahti-riipuksen väärennökseen kaiverretut taikasanat, jotka se oli lukenut Eikkaisten eteishallissa Erakkovelhon kirjoit-tamasta lapusta. Mutta nyt possu osasi ne jo ulkoa, niin monta kertaa se oli niitä mielessään kerrannut:

– Bacudaf, gahujuu, zaluman, paquruu, gaduvax.

– Vitsi, tsiigatkaa tota! Ei voi olla totta!

Jakke Viilee oli kaiken aikaa tuijottanut Sielunpi-meyden Mahtiriipusta. Prinssi oli nostanut sen tas-kustaan esiin ja siirtänyt ensin laakeaan ja suureen simpukankuoreen, sitten omalle kämmenelleen. Istu-ma-asennossa taskuun sulloin riipuksen suuret kivet olivat painaneet ikävästi lantioluuta. Jaken kiihtyneiden silmien alla se mureni valkeaksi jauheeksi Prinssin käm-menelle, pieniksi valkeiksi kiteiksi, paitsi se lanka, jonka Kassu oli antanut nauhaksi kiviä varten.

– Krematorion tulta se vitsi kesti, mutta loitsua ei! Jakke naukaisi.

– Me kun luultiin, että se tehoaisi vain Eikkaisten eteis-hallin kivipaateen, Possu Timangi rötki hätääntyneenä.

– Ei, Luulakeija nosti kuononsa rankaa. – Ei Eikkai-
siin loitsuamalla pääse.

– Miten sitten? possu ihmetteli.

– Kivipaasi siirtyi vilpittömän katseen vaikutuksesta.
Te olitte katselleet sitä vilpittömästi vailla taka-ajatuksia,
ja niihin katseisiin kivi vastasi avautumalla.

– Älä unta nää! Jakke tuhahti.

– Kyllä nyt taitaa olla niin, että itse olette nähneet
unta, Luulakeija sivalsi ja nakkeli niskojaan.

– Luulakeija, kerro lisää!

Prinssi Ahava ymmärsi kyllä, että luinen otus houkut-
teli tahallaan Possu Timangin latelemaan loitsun, joka mu-
rensi Mahtiriipuksen. Mutta nyt ei auttanut ärsyntyä eikä
menettää sisäistä varmuutta. Oli saatava niin paljon tietoa
kuin Luulakeijasta heruisi ja päätettävä sitten mitä tehdä.

– Paha-Eikka on puhunut kiven katseesta ja kiven
herkkyystestä, joka havaitsee ovatko Eikkaiisiin pyrkijät
hyvällä vai pahalla asialla. Pimeyden Ruhtinas ei näet ole
lainkaan niin paha kuin luullaan. Hän on vain nähnyt
liiaksi pahaa ja sen vuoksi käpertynyt pimeyteen omien-
sa pariin, toisten haavoittuneiden joukkoon. Hän ei voi
sietää juonittelijoita, vaan vangitsee heidät ikiajoiksi Eik-
kaisten eteishalliin, kun jokin äkillisesti sulava kivi heidät
nielaisee. Paha-Eikka on kuoleman herra, eikä kuolema
ole hyvä eikä paha. Se vain on. Kuolema on eräänlainen
lannoittaja, välttämättömyys uuden elämän syntymiselle.

– Entä sitten loitsu? Prinssi kysyi.

– Se on tarkoitettu Sielunpimeyden Mahtiriipuksen

tuhoamiseen, kuten kaiken aikaa arvelin. Nyt se tuli testattua.

– Vähänks ton zombin ruuvit on löysällä! Jakke puuskahti. – Olis vitsi testannut sitä vasta sen jälkeen, kun Kalmanheimosta on tehty selvää.

Tai kun meitsi olis napannut killuttimen ja vienyt sen jonnekin missä Luulakeijoista ei ole hajuakaan, se ajatteli mutta ei sanonut ääneen.

– Täys on zumbi rooveja! Töysä nimbuz virtoo.

Hassu Hovirunoilija oli pääsemässä vauhtiin.

– Entä voisimmeko loitsuta tämän jauheen takaisin Mahtiriipuksen kiviksi? Prinssi Ahava ehdotti.

– Mikä kerran murentuu, ei ehjäksi enää palaa, Luulakeija lausui leukaluita synkästi kolaustellen. – Mahtiriipuksen mahti on iäksi mennyt.

– Miten me nyt selviämme Keisari Kalmanheimon armeijoista? Prinssi voihkaisi ja katsoi anovasti viisasta ystäväänsä Hodaria.

– Tilanne on tosiaan, kuinka sen nyt sanoisin, haasteinen, varis rykäisi

– Hainen aste, sano se, Hovirunoilija toisti.

– Lupasin Paha-Eikalle palauttaa Luulakeijan, Sielunpimeyden Luotaimen ja Sielunpimeyden Mahtiriipuksen heti kun olen suorittanut tehtäväni loppuun, Prinssi muisteli. – Nyt kun Mahtiriipusta ei ole, Luulakeijasta ja Luotaimesta on vain riesaa.

– Ne kannattaisi palauttaa saman tien Eikkaisiin, Hodari virkkoi.

– Et kai vain aio ehdottaa uutta matkaa siihen homeiseen mestaan? poika nurisi.

– Aion, mutta en sinulle. Tällä kertaa sinne lähtevät Hassu Hovirunoilija, Jakke Viilee ja Possu Timangi, jo huomenna auringon laskettua.

– Nokka tukkoon, senkin raakkuja! Jakke Viilee sähähti.

– Hovirunoilijalla on Tuumasolmu, hänet on varustettu Eikkaisia varten, Hodari muistutti. – Mutta ei pukkia sinne voi yksin lähettää. Siihen poeettamme on, kuinka sen nyt sanoisin, liiaksi poeetta.

– Miten niin? runoilija määkäisi.

– Tiedättehän miten ohraisesti kävi vanhojen tarujen Orfeukselle, runoilijalle, jonka piti hakea morsiamensa kuoleman valtakunnasta? Ei malttanut olla katsomatta tyttöä vaikka kiellettiin, ja tämä haihtui pelkäksi aaveeksi, jäi ikiajoiksi Manalaan. Lopuksi raivottaret raatelivat Orfeuksen kappaleiksi. Surullinen tarina, jonka opetus on se, ettei runoilijoita pidä lähettää käytännöllisiin tehtäviin, varsinkaan Eikkaisten kaltaisiin paikkoihin. Kuten isoäidilläni oli tapana raakkua: pane lapsi pesään, mene itse asialle. Sinä näet eksyisit jo ennen kuin löytäisit Karmalakeille asti. Istuisit kivellä partaasi nykimässä ja säkeitä sommittelemassa, unohtaisit varsinaisen tehtäväsi.

– Vähänks tosta riiminikkarista on harmia! Jakke kiehui.

– Nyt kyllä pata kattilaa soimaa, Prinssi Ahava sivalsi.

– Me emme saa riitaantua keskenämme! Meidän ainoa

jäljellä oleva toivomme on saumaton yhteispeli ja -henki. Painakaa mieleenne myös tämä: emme saa milloinkaan unohtaa mihin pystymme! Vaikka päätyisimme Kalmanheimon vangeiksi Harmaan kaulan linnaan, emme siinäkään tilanteessa saa unohtaa mihin meistä on. Meidän on oltava omavaloisia, valoina toisillemme.

Ystävykset innostuivat pojan rohkaisevista sanoista ja muistivat, että juuri tuohon Caramellakin oli heitä aina kannustanut: vaikeassakin tilanteessa säilytettävään rohkeuteen.

Hassun Hovirunoilijan mielessä käväisi ajatus, että he ovat onnistuneet loppujen lopuksi hyvin, kun lampaanvällyihin kiedotusta ipanasta on kasvanut noin oivallinen tuleva kuningas. Sitten hän ajatteli Eikka Ihanpimeetä, jonka porttia vahtii vilpittömästi katseesta avautuva kivi.

Onpa runollista!

Olen aina kokenut olevani toisesta maailmasta kotoisin, toisesta ulottuvuudesta, pukki ajatteli.

Mutta tämän matkan jokaisella etapilla olen kohdannut sukulaissielun: ensin mateille runoutta soittavan Kassun, sitten Pulmaputelissaan ongelmia ratkovan Erakkovelhon.

Ja nyt ymmärrän, että myös Eikka Ihanpimeen sisimmässä asuu runoilija.

Onko lopultakin niin, pukki pohdiskeli, että me kaikki olemme runoilijoita silloin, kun elämän peruskysymykset osuvat tiellemme? Useimmat vain porhaltavat niiden ohi, kun on kiire hankkia illaksi vasikansylttyä ja naurislaatikkoa.

Runoudesta kasvanut taimi, ipanainen sirkkalehti, Hassu Hovirunoilija jatkoi ajatuksissaan ja katseli lempeän ylpeästi Prinssi Ahavaa.

Verraten soveltuva kasvuympäristö tulevalle kuninkaalle, etten sanoisi sopivasti verrakkaimmin vaeltuva, hän heristi sarviaan.

Runous on kuningaslaji, epäilemättä. Suulas kuuskuninja.

– Kunpa sinä, Possu Timangi, oppisit harkitsemaan ennen kuin avaat kärsäsi, Prinssi Ahava huokaisi keskeyttäen poettamme ajatukset. – Mutta turha itkeä maahan kaatunutta maitoa.

– Turha itkeä maatonutta kaapua, Timangi oli toistavinaan.

– Ja sinä saat lähteä etsimään Kuningatar Estheriä, Hodari raakkui, käänsi nokkansa Prinssi Ahavaan päin jatkaen suunnitelmiaan:

– Emme tiedä, onko meistä kukaan enää muutaman kuukauden kuluttua hengissä. Tai vapaa. Ja onko Patarniaa enää olemassa? Sen vuoksi sinun on viipymättä tehtävä se, minkä tekisit, jos sinulle olisi luvattu vain pari kuukautta elinaikaa.

Koko seurue katseli kiinteästi Prinssi Ahavaa, joka ei sanonut mitään.

– Vain pari kuukautta, Possu Timangi rypisti otsaansa huolestuneena. Se keksi pelätä, että Prinssi kuolisi oikeasti pian.

– Tietenkin vain siinä tapauksessa, että alkuperäisen

äitisi löytäminen on sinulle tärkeätä, varis lisäsi sipaisten siivellään pojan tukkaa.

– Mitä sinä sitten aiot, jos saan kysyä?

– Minä lähden Kuningatar Caramellan luo neuvonpiitoon niin kuin sovittiin. Jos joku keksii ulospääsyn tästä tilanteesta, niin juuri hän.

– Meidän kahden on paras lähteä liikkeelle huomena aamuhämärissä. Sinun on suunnistettava metsän läpi suoraan luoteeseen, Hodari jatkoi. – Kun tulet Koplan rannalle, löydät sumun keskeltä aution metsästysmajan. Laiturin viereen rannalle on kiskottu ruuhi, jolla voit sou-
taa Virranpielen yli ja jatkaa vastarantaa pitkin koilliseen Karmalakkeja kohti. Polku Kiirastulten kurun luostariin alkaa Karmalakkien länsilaidalta. Se kulkee vuorten välisissä laaksoissa ja kanjoneissa nousten välillä ylemmäs rinteille. Sen alkupäähän on juntattu puinen tienviitta kohtaan, jossa se erkaneerantapolusta. Siihen on kaiverrettu puukolla sanat ”Rohkeitten reitti”. Sinun on pidettävä silmät auki, jotta huomaat sen sumun keskeltä. Polku on merkitty puihin sidotuilla punaisilla nauhoilla, et tule eksymään. Puurajan yläpuolella punainen merkki on maalattu kiviin ja kallioihin.

– Onko nyt kuitenkin viisasta lähettää poikaa yksin, Hassu Hovirunoilija nieleskeli. Jo nimi ”Rohkeitten reitti” herätti hänessä pahoja aavistuksia. – Entä jos joku hyökkää hänen kimppuunsa niiden viidenkymmenen tuhannen kauhan toivossa? Eikö Luulakeijan ja Sielunpiemeyden Luotaimen kantaminen olisi vähäisempi riesa

kuin se riski, jonka otamme jättämällä hänet oman onnensa nojaan. Nojallaan on onni nyt, ihan kenossa. Ja reittiä uhkarohkeitten rei'ittävät uhkat enteitten.

– Anna olla, Hassu! Prinssi Ahava voihkaisi. – Selviän kyllä. Ja Luulakeijasta on järkeväntä päästä eroon, kun emme enää tarvitse sitä mihinkään! Kai muutkin ovat huomanneet, miten se ketkuilee? Siitäkin on haittaa, että se loistaa pimeässä ja herättää sillä tavoin huomiota.

– Sitä paitsi, Hodari räähkäisi, – kun olette palauttaneet Luulakeijan ja luotaimen oikealle omistajalleen, voitte tehdä retken Kauhalanian puolelle. Kukaan tuskin kiinnittäisi teihin huomiota. Jakellahan on siellä omat verkostonsa. Ja arvon runoilija voi vierailta kollegansa Pirre Paukin luona Nekassa. Reilun kahden viikon päästä tapaamme kaikki Veitsholmassa, toivottavasti iloisissa merkeissä.

– Entäs minä sitten? Possu Timangi röhki ääni väristen. – En mielelläni tapaisi uudelleen sitä äijää, roomaria, joka uhkasi paistaa minut uunissa.

– Sinua tarvitaan Eikkaisissa avaamaan se kivipaasi, Prinssi Ahava muistutti vitsailevaan sävyyn. – Katseesi on takuuvarmasti vilpítőn. Jaken silmiä, anteeksi vain kolliseni, ei voi parhaalla tahdollakaan väittää vilpittömiksi, ja pukki taas harhailee omissa maailmoissaan, katse sisään-päin kääntyneenä niin sanoakseni.

– Suurkiitos, Kassu, taas kerran mainiosta ateriasta ja levosta täällä luonasi, poika jatkoi nuoltuaan lusikkansa. – Tulen kaipaamaan teitä kaikkia. Nyt reippain mielin pakkaamaan!

AAMIAINEN LÄNSITORNIN KEITTIÖSSÄ

Kuningatar Caramella oli juuri nostanut pellillisen tuoksuvia voisarvia tiskipöydälle, kun hän kuuli koputusta ikkunasta. Hän kääntyi katsomaan ja kiiruhti ikkunan ääreen, mutta ei nähnyt ulkona ketään. Orava tai varpu-nen oli kenties juoksennellut ikkunalaudalla ja hävinnyt tornin seinää pitkin kiipeävien köynnösten katveeseen.

Italiasta tuotu alumiininen espressopannu vihelsi, kurlasi ja porisi. Caramella siirsi sen pannunalusen päälle, nosti hehkuvalle levyille kattilallisen vastalypsettyä, kuninkaallisesta navetasta tuotua rasvaista maitoa, kuumensi sitä ja hämmensi vispilällä. Kuului uusi sarja koputuksia, ja hän asteli ikkunan luo, avasi sen ja kurkotti ulos. Hodari kaarteli länsitornin ympärillä ja raakkui. Se oli lentänyt tarkalleen vuorokauden Kassun luota Taivaan tilalta Caramellan luo Marhaminaan.

– Hei ystäväiseni, ajattelinkin juuri sinua! Tule aamiaiselle!

Hodari lennähti ikkuna-aukosta sisään, kiersi kerran pari kattokruunun ympäri ja istahti tuolinkarmille juuri kun maito kiehui yli ja kärvähti kiinni tuliseen keittolevyyn.

– Voi pirskatin katin tintti, Kuningatar manasi. – Äh! Onneksi voisarvet eivät sentään palaneet. Katsopas, raakuja, jääkaappiin! Siellä on sinulle pieni yllätys.

Mutta Hodari ei kiinnostunut vielä jääkaapista vaan kysyi, missä Kapteeni Villapöksy oli.

– Annas kun istun seuraksesi aamiaiselle niin keron sitten.

Caramella tarttui Hodarin mustiin poskihöyheniin ja muiskautti märän pusun variksen nokanreunaan muistamatta salmonellatartuntariskiä. Sitten hän pörhötti vanhan ystävänsä harmaata selkää, otti lintua kaulasta kiinni ja rutisti. Varikset eivät erityisemmin välitä halailusta, niille tulee siitä ahtaanpaikan kammo. Mutta Hodari oli vuosien mittaan oppinut ymmärtämään, että Caramella ilmaisi rakkautta ja kiintymystä halailemalla ja pussailemalla. Siksi se salli nuo likistelyt, ja oli Kuningattaren poissaollessa jopa kaivannut niitä. He istuutuivat juuri sen saman pöydän ääreen pölyisen mutta kodikkaan kattokruunun alle, missä he olivat viettäneet ikimuistoisimmat hetkensä aamiaista nauttien ja Patasanomien artikkeleista ja uutisista keskustellen.

– Jotenkin aavistelin, että saan vieraita, Caramella henkäisi jälleennäkemisestä iloisena. – Kävin eilen kaupassa ja ostin monta pakettia lempijuustoasi, buffalomaidosta tehtyä mozzarellaa. Leivoin voisarvia ja kävin